09/04/2019

Αρχιερατικό Ευχέλαιο ενώπιον του Ιερού Λειψάνου της Χειρός της Αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων τη Δευτέρα 8 Απριλίου 2019 χοροστάτησε στο Μέγα Απόδειπνο και στην συνέχεια τέλεσε Ιερό Ευχέλαιο και κήρυξε τον θείο λόγο ενώπιον του Ιερού Λειψάνου της Χειρός της Αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Ναούσης.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

«Πάσης γάρ ἀπολογίας ἀποροῦ-ν-τες, ταύτην σοι τήν ἱκεσίαν ὡς Δε-σπότην οἱ ἁμαρ--τωλοί προσφέ-ρο-μεν, ἐλέησον ἡμᾶς».

Μέ ἰδιαίτερη ἁπλότητα ἐκφράζει ὁ ἱερός ὑμνογράφος στό κατα-νυ-κτικό αὐτό τροπάριο τοῦ Μεγάλου Ἀποδείπνου μία πραγματικότητα πού ἀφορᾶ καί ἀγγίζει ὅλους μας. Καί τί λέει; Ἀπευθύνεται πρός τόν Χριστό καί τοῦ λέγει ὅτι ἐπειδή δέν ἔχουμε καμία δικαιολογία γιά ὅσα ἔχουμε κάνει καί ἐπειδή δέν μποροῦμε νά σταθοῦμε ἐνώπιόν του καί νά ἀπολογηθοῦμε γιά τά λάθη καί τίς παραλείψεις μας, γιά τίς πτώσεις καί τίς ἁμαρτίες μας, γι᾽ αὐτό τόν ἱκετεύουμε ὡς Δεσπό-τη καί Κύριό μας νά μᾶς ἐλεήσει. Νά μᾶς συγχωρήσει, δηλαδή, μέ τήν ἀπέραντη ἀγάπη καί συμπά-θειά του καί νά μᾶς χαρίσει τό ἔλε-ός του.

Πόσο σπουδαία εἶναι αὐτή ἡ λέξη, πόσο σπουδαῖο εἶναι τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ γιά κάθε ἄνθρωπο, γιά κάθε ἁμαρτωλό, γιά κάθε παραβάτη τῶν ἐντολῶν του! Καί ποιός ἀπό ἐμᾶς δέν εἶναι ἁμαρτωλός, ἐφόσον ὁ μόνος ἀναμάρτητος εἶναι ὁ Θεός, καί κάθε ἄνθρωπος, ἔστω καί ἄν ζήσει μόνο μία ἡμέρα ἐπάνω στή γῆ, δέν μπορεῖ παρά νά ὑποπέσει στήν ἁμαρτία.

Ὅμως ὁ Θεός προσφέρει σέ ὅλους μας τό ἔλεός του. Προσφέρει τή συγγνώμη καί τήν ἄφεση καί γιά τίς μικρές καί γιά τίς μεγαλύτερες ἀστοχίες καί ἁμαρτίες μας. Μᾶς συγχωρεῖ, ἔστω καί ἄν ἐμεῖς εἴμα-στε ἀναπολόγητοι ἐνώπιόν του, διότι παρότι ἔχουμε τόν λόγο του, ἔχουμε τίς ἐντολές του καί γνω-ρίζουμε τί θέλει ὁ Θεός νά κά-νου-με στή ζωή μας, ἐμεῖς παραβαί-νουμε τίς ἐντολές του καί παρα-κοῦμε τά προστάγματά του, ἄλλο-τε ἀπό ἀδυ----ναμία καί ἄλλοτε ἀπό ἀδια-φορία, καί ἔτσι ἀπομακρυνό-μα-στε καί ἀποχωριζόμαστε ἀπό τόν Θεό.

Ὁ Θεός ὅμως ποτέ δέν μᾶς δια-γρά--φει ἀπό τέκνα του. «Θέλει πά-ντας ἀνθρώπους σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», καί πε-ριμένει τήν ἐπιστροφή μας στήν ἀγάπη του. Περιμένει νά κα-τα-νοή-σουμε ὅτι σφάλαμε ἐνώ-πιόν του. Περιμένει νά ζητήσουμε τό ἔλεος καί τή συγχώρησή του, γιά νά κά-νει καί μέ μᾶς ὅ,τι ἔκανε μέ τόν ἄσωτο υἱό τῆς παραβολῆς καί ὅ,τι ἔκανε μέ τόν τελώνη.

Τοῦ ἀρκεῖ μία φράση, μία ἱκεσία, ἕνα «ἐλέησόν με», καί εἶναι ἕτοι-μος νά συγχωρήσει καί τήν πιό με-γάλη ἁμαρτία καί τήν πιό μεγάλη παρακοή μας, χωρίς ἐξηγήσεις καί χωρίς δικαιολογίες. Τοῦ ἀρκεῖ ὅτι ἀναγνωρίζουμε τό σφάλμα μας καί τή δύναμη τοῦ ἐλέους του, ἡ ὁποία εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε ἀκόμη καί τόν ληστή, ὁ ὁποῖος ἐπάνω στόν σταυρό εἶπε στόν Χρι-στό τό «μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου», τόν κα-τέ-στη-σε πρῶτο οἰκήτορα τοῦ παρα-δεί-σου.

Γι᾽ αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία μας, θέ-λοντας νά μᾶς βοηθήσει νά συναι-σθανθοῦμε τήν ἀναγκαιότητα τῆς ἐκζητήσεως τοῦ θείου ἐλέους, τῆς ὁποίας πρέπει βέβαια νά προη-γεῖ-ται ἡ συναίσθηση τῆς ἁμαρ-τω-λό-τητός μας, ἀλλά καί νά μᾶς βοη-θήσει νά βάλλουμε στή ζωή μας, καθημερινά, αὐτή τή σύντομη ἀλ-λά τόσο ἀποτελεσματική ἱκεσία πρός τόν Θεό, τό «ἐλέησόν με», τό ἐπαναλαμβάνει διαρκῶς σέ ὅλες της τίς Ἀκολουθίες, οἱ ὁποῖες, ἄλ-λω-στε, ἀποβλέπουν στό νά ἐπι-τύ-χουμε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Αὐτό τό ἔλεος ἐκζητήσαμε καί ἐ-μεῖς ἀπόψε, τόσο μέ τήν ἀκο-λου-θία τοῦ Μεγάλου Ἀποδείπνου, ὅσο καί μέ τό Ἱερό Εὐ-χέλαιο τό ὁποῖο τελέ-σαμε «εἰς θερα-πεί-αν καί ἀπαλ-λαγήν παντός πά-θους, νόσου σωματικῆς, μολυ-σμοῦ σαρκός καί πνεύματος».

Ἀπόψε ὅμως εἴχαμε μία ἰδιαίτερη εὐλογία καί ἕνα ἰδιαίτερο προνό-μιο. Εἴχαμε τήν εὐλογία καί τό προ--νόμιο νά ψάλουμε ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τῆς χειρός τῆς ἁγίας ἐνδόξου μυροφόρου καί ἰσα-ποστόλου Μαρίας Μαγδαληνῆς, τῆς πιστῆς ἐκείνης μαθήτριας τοῦ Κυρίου μας, πού τόν ἀκολούθησε μέ ἀφοσίωση καί αὐταπάρνηση τά τρία χρόνια τοῦ δημοσίου βίου τοῦ Χριστοῦ καί ἦταν μαζί του παντοῦ, ὅπου κήρυττε, καί ἦταν μαζί του ἀκόμη καί στίς ὧρες τοῦ πόνου καί τῆς ὀδύνης ἐπάνω στόν Σταυ-ρό. Ἦταν ἐκεῖ, ὅταν οἱ μαθητές του, ἐκτός ἀπό τόν Ἰωάννη πού στεκό-ταν κάτω ἀπό τόν Σταυρό μα-ζί μέ τήν Παναγία, τόν εἶχαν ἐγκα-τα-λεί-ψει «διά τόν φόβον τῶν Ἰου-δαίων». Καί στή συνέχεια ἦταν αὐτή πού μέσα στή νύκτα πῆγε μέ τίς ἄλλες γυναῖκες στόν τάφο τοῦ Χριστοῦ, γιά νά τόν ἀλείψουν μέ μύρα, καί τόν συνάντησε ἀναστη-μένο.

Καί μποροῦμε νά φαντασθοῦμε πόση δύναμη καί πόσο σθένος ψυ-χι-κό χρειαζόταν αὐτό πού ἔκα-νε ἡ ἁγία Μαρία ἡ Μαγδαληνή, χωρίς νά ὑπολογίζει οὔτε τόν κόπο

οὔτε τίς δυσκολίες, οὔτε τήν ἀδυναμία τῆς γυναικείας φύσεως καί τά ἤθη τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, κατά τήν ὁ-ποία οἱ γυναῖκες ἦταν περιορι-σμέ-νες στό σπίτι.

Ὅμως ἡ ἁγία Μα-ρία ἡ Μαγδα-ληνή χάριν τῆς ἀγάπης τοῦ Χρι-στοῦ ὑπερέβη ὅλα αὐτά τά ἐμπό-δια καί μετά τήν ἀνά-στασή του κή-ρυξε τό εὐαγγέ-λιό του σέ πολ-λές χῶρες, φθάνο-ντας καί μέχρι τή Ρώμη.

Καθώς, λοιπόν, ἐκείνη περιέβαλε μέ τόση ἀγάπη τόν Χριστό καί ἦταν τό-σο πιστή μαθήτρια του, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἔχει πολλή παρρησία ἐνώπιον του καί πρε-σβεύει γιά ὅσους τήν τιμοῦν καί τήν εὐλαβοῦνται, ἀλλά καί γιά ἐμᾶς πού προσκυνήσαμε αὐτές τίς ἡμέρες τό ἱερό λείψανό της καί ἐπικαλεσθήκαμε τή βοήθειά της καί ψάλαμε ἀπόψε ἔχοντας ἀνά-μεσά μας τό χαριτόβρυτο λείψανό της.

Γι᾽ αὐτό καί εἴμαστε ἰδιαίτερα εὐ-γνώμονες στόν πανοσιο-λο-γιώ-τατο Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μο-νῆς Σί-μωνος Πέτρας π. Ἐλισ-σαῖο, καθώς ἐπίσης καί στή συνοδεία του, στόν π. Ἰάκωβο, στόν π. Διονύσιο καί στόν π. Σαμουήλ, οἱ ὁποῖοι φύλακες αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, πρωί καί βράδυ ἦταν ἐδῶ γιά νά διακονήσουν τή δική μας εὐλάβεια, τή δική μας προσέλευση, ἀλλά καί ὅλους τούς πατέρες οἱ ὁποῖοι, ὅπως εἶπα, συνόδευσαν τό ἱερό καί χαριτόβρυτο λείψανο τῆς ἁγίας ἰσαποστόλου καί μυροφόρου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς αὐτές τίς ἡμέρες.

Τούς εὐχαριστοῦμε ἀπό καρδίας γι᾽ αὐτή τή μεγάλη εὐλογία πού μᾶς ἔφεραν, καί εὔχομαι ταπεινῶς ἡ ἁγία Μαρία Μαγδαληνή νά με-σι-τεύει γιά ὅλους μας, ὥστε νά βροῦ-με ἔλεος καί χάρη καί νά ἀξι-ω--θοῦμε νά ἑορτά-σου-με κατάλ-λη-λα προετοιμασμένοι τήν Ἀνά-στα-ση τοῦ Κυρίου μας καί νά τόν αἰσθανθοῦμε ἀναστημένο καί στήν ψυχή μας.